

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Sutra je poseban dan djela zahvale, jer se ispunja nova godišnjica utemeljenja Djela. Znamo da je sveti Josemaría od Boga primio svjetlo dok je molio i slagao neke bilješke gdje je pisao ono što je Gospodin htio da vidi u molitvi počevši od *slutnji*. Mnogo godina je molio Boga da mu očituje svoju Volju: *Domine, ut videam!* Gospodine, da vidim! A Blaženoj Djevici Mariji: *Domina, ut sit!* Gospo, neka se ostvari ono što tvoj Sin hoće od mene. Stoga, kada je jasno spoznao božansku Volju, reagirao je padajući na koljena, klanjajući se i zahvaljujući trojstvenom Bogu, dok su u njegovim ušima odzvanjala zvona crkve Naše Gospe od Anđela, slaveći u čast Kraljice Neba na blagdan Svetih Anđela Čuvara. Za svakoga to padanje na koljena znači klanjanje Gospodinu zbog njegove dobrote i ustrajanje u služenju bez uvjeta.

To su bili zvukovi koje naš Utemeljitelj nikada nije zaboravio. U pismu svojoj djeci, godinu dana prije odlaska na Nebo, napisao je: ***Želio bih da to zvonjenje u vaše srce zauvijek unese istu radost i očekivanje duha koji su u mojoj duši nakon skoro pola stoljeća ostavila ona zvona Naše Gospe od Anđela. Zvono dakle božanske radosti, zvižduk Dobroga Pastira koji (...) bi nas morao potaknuti na skrušenost i, ako je potrebno, nastat će velika želja za unutarnjom promjenom: novo uzdignuće duše, više molitve, više mrtvljenja, više duha pokore, više truda – ako je to moguće – da budemo dobra djeca Crkve***¹.

Želim se sjetiti i podsjetiti vas na te preporuke našega Oca kako bismo se trudili uvijek ih provesti u djelo; na poseban način za vrijeme mjeseca koji počinje, mjeseca Krunice, u kojem će se osim toga održati Biskupska Sinoda o obitelji – za koju toliko molimo, vrlo sjedinjeni s Papinim molitvama – i u punom smo jeku marijanske godine u Djelu. U vezi vrijednosti tvoje i moje molitve želim podsjetiti na jednu anegdotu. Jednom sam posjetio jednog biskupa u Australiji i nakon malo vremena u razgovoru postavio mi je slijedeće pitanje: Utemeljitelj je, kako bi ostvario Djelo, mnogo molio, istina? Odgovorio sam potvrdno dodajući neke detalje. Pitajmo se: molimo li i mi mnogo za svakodnevno ostvarenje Djela?

Naš Otac je pisao: ***Stanite sada malo i mislite na same sebe. Možda već počinjemo osjećati udaranje velikog zvona – milosti s neba – u dubini duše. Bog nam napominje, od kada nam je dao svoj bezuvjetni dar, da se autentično kršćansko ponašanje izrađuje od božanskih i ljudskih niti: ljudskom voljom koja se povezuje s Božjom voljom***².

Sveti Matej nam ponavlja: *Budite dakle savršeni* kao što je savršen Otac vaš nebeski!³. A sveti Pavao inzistira: *ovo je volja Božja: vaše posvećenje*⁴. Od 2. listopada 1928., svjestan da Bog hoće da Opus Dei bude djelić Naroda Božjega na služenje čitavoj Crkvi, sveti Josemaría se bez sustezanja predao tom zadatku; i zato je sasvim siguran pisao: **Djelo Božje dolazi ispuniti Volju Božju. Stoga, budite duboko uvjereni da se nebo obavezalo da se ono ostvari**⁵.

Opus Dei je tada bio kao sjeme koje tek što je proklijalo iz zemlje; stoga, prvi muškarci i prve žene koji su vjerno slijedili našega Oca – iako su došli kasnije – pokazali su veliku vjeru u Boga i u našega Utemeljitelja kada su gledali na njegovo postojano predanje. Njima također zahvaljujemo na ovu godišnjicu. Sada, kada vidimo kako na mnogim stranama svijeta duh Djela hvata korijene u dušama i narodima usudio bih se reći da nam *skoro nije potrebna vjera*,

¹ Sveti Josemaría, *Pismo* 14.2.1974., br. 1.

² *Isto*, br. 3.

³ *Mt* 5, 48.

⁴ *1 Sol* 4, 3.

⁵ Sveti Josemaría, *Instrukcija*, 19.3.1934., br. 47.

jer očigledan je razvitak Djela, to pipamo rukama, vidimo da je Bog Naš Gospodin vjeran svojim obećanjima.

Da, kćeri i sinovi: ***budite čvrsto uvjereni da se nebo obavezalo da se ostvari***⁶ Opus Dei po čitavom svijetu, a na tu veliku avanturu nas poziva u našoj okolini gdje radimo, u širokom okružju naših društvenih odnosa, također i u našoj obitelji. Pridružujemo se zahvalnoj molitvi tolikih duša u Nebu i na zemlji koje ne prestaju hvaliti Presveto Trojstvo za taj njegov dar Crkvi i svijetu. *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, kličemo, znajući da riječi nisu dostatne kako bi se izrazilo Božje veličanstvo i očitovalo njegovo milosrđe.

Sjetimo se također ovih misli našega Oca koje je upravo Bogu: ***Ti si koji jesi; Najveća dobrota. Ja sam koji jesam: zadnja prljava krpa u pokvarenom svijetu. A ipak me gledaš..., i tražiš me..., i ljubiš me. Gospodine, neka te moja djeca gledaju i traže te i ljube te. Gospodine, daj da te tražim, da te gledam i da te ljubim***⁷.

6. listopada, godišnjica kanonizacije našega Oca, prava je prilika da pojačamo svoju zahvalnost Bogu i svoju molitvu za Crkvu, za Djelo i za sve duše. Širom otvorimo srce bliskim i udaljenim ljudima, jer do svih dolazi impuls naše apostolske revnosti. Posebnu odgovornost imaju kršćanske obitelji, koju nastojimo oživjeti na poseban način u onima koje su preuzele duh Opusa Dei. Kao što je pisao sveti Ivan Pavao II., „po mjeri kako kršćanska obitelj prihvati Evanđelje i sazrijeva u vjeri nastaje evangelizirajuća zajednica (...). To apostolsko poslanje obitelji ima korijene u krštenju i prima sakramentalnom milošću braka novu snagu za prenošenje vjere, za posvećivanje i preobraženje aktualnoga društva prema planu Božjem“⁸.

U novoj evangelizaciji, koja mora biti svakodnevna primjer, molimo Presveto Trojstvo da nam poda težnju da nosimo svjetlo i sol Kristovih učenika u sve različite okoline. „Stoga, svi, počevši od kršćanskih obitelji, moramo osjećati odgovornost da omogućimo da nastanu i sazriju *posebno misijski pozivi*, svećenički i redovnički, laički, koristeći sva potrebna sredstva, bez da se ikad zapusti primarno sredstvo molitve“⁹.

U aktualnim trenucima svjedoci smo teškoća brojnih obitelji koje moraju emigrirati iz različitih razloga: manjka rada, siromaštva, rata, progona zbog vjere... A nije rijetko da u mnogim slučajevima ti ljudi nailaze na velike poteškoće da se integriraju tamo gdje žele otići. Crkva, koja se zove Majkom svih, nije ravnodušna u tim situacijama. Papa Franjo neprestano poziva na ljudsku i kršćansku solidarnost prema tim ljudima. Nedavno je podsjetio: ***Suočeni s tragedijom desetaka tisuća izbjeglica koji bježe od smrti zbog rata i gladi, i putuju prema nadi života, Evanđelje nas poziva, traži od nas da budemo "bližnji" najmanjima i napuštenima, da im damo stvarnu nadu. Nije im dovoljno reći da budu hrabri i strpljivi. Kršćanska nada je borbena, s ustrajnošću onih koji putuju prema sigurnom cilju***¹⁰.

Također je Papa uputio molbu da se ispuni ***konkretna gesta u pripremi za Svetu godinu milosrđa***¹¹, koja će početi u prosincu. Taj migracijski pokret tisuća građana, posebno težak sada u Europi, vidi se također i na drugim krajevima svijeta. Papa se obraća svima inzistirajući da se podrži taj poziv, prisjećajući da je ***Milosrđe drugo ime Ljubavi***¹².

Što će učiniti svatko od nas inicijativno i uz osobnu odgovornost? Najprije ne dopustiti da kroz našu dušu pasivno *prokližu* ti događaji; a za to treba moliti i shvatiti da treba ostvariti

⁶ *Isto.*

⁷ Sveti Josemaría, Bilješke iz osobne molitve, 27.3.1975. („Stazama vjere“, madrid 2013., str. 160).

⁸ Sveti Ivan Pavao II., Exhort. ap. *Familiaris consortio*, 22.11.1981., br. 52.

⁹ Sveti Ivan Pavao II., Exhort. ap. *Christifideles laici*, 30.12.1988., br. 35.

¹⁰ Papa Franjo, Govor kod Angelusa, 6.9.2015.

¹¹ *Isto.*

¹² *Isto.*

konkretna sredstva kako bi se na neki način ublažile potrebe tih ljudi. U mnogim slučajevima bit će potrebno – prema mogućnostima svakoga pojedinca – surađivati s biskupijom i sa župama, kojima Papa neposredno upravlja svoj poziv, ili s organizacijama koje se brinu za pružanje pomoći. Nitko ne smije zapustiti te teške oskudice tolikih ljudi, bližnjih, u kojima moramo otkriti samoga Isusa Krista. Molimo Duha Svetoga da nas prosvijetli i potakne na djelo, jer nas zna prikladno savjetovati.

Na taj način mogu obiteljske i društvene veze, u ozračju vjere i ljubavi Božje, **suprotstaviti se posvemašnjoj pustoši suvremenog svijeta. Ali u našim gradovima je zavladała pustoš zato što u njima nema ljubavi, nema osmijeha. Toliko je zabave, toľiko toga za razonodu, za smijeh, ali nema ljubavi. Osmijeh jedne obitelji je kadar pobijediti tu pustoš koja vlada u našim gradovima. A to je pobjeda obiteljske ljubavi (...). Projekt Babilon gradi nebodere bez života. Duh Božji, naprotiv, daje da procvjeta pustinja (usp. Iz 32, 15)**¹³.

Završavam obnavljajući želju da ovaj mjesec intenziviram molitvu za Papu i za Sinodu koja počinje 3.10. Utječimo se zagovoru Blažene Djevice Marije, Majke Crkve i Kraljice obitelji; tako će naše molitve, skupa s molitvama tisuća ljudi koji mole s nama za istu nakanu, biti djelotvornije kad stignu pred Božje prijestolje.

Inzistiram: čuvajmo svoju osobnu pobožnost u molitvi Svete krunice i u promatranju svakoga otajstva. Kada ulazimo više u Isusov i Marijin život, porasti će težnja da budemo više braća svim ljudima, uz želju da stignemo do svakoga čovjeka.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. listopada 2015.

---

¹³ Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 2.9.2015.